

PŘÍLOHA LH 1 / 78

náklad 4 kusy

O B S A H

Brad Steiger: Mimosmyslové vnímání /2.kapitola/ /přel. V.Faktor/	str. 1-4
Dr.Rudolf Steiner: Mosty k mrtvým /anonýmní překlad z němčiny/	5-14
Pracovní materiály ke scénáři /vybral V.Faktor/ Vývoj železniční sítě na území ČSSR K vývoji hromadné městské dopravy K vývoji jízdních kol	15-16 16-17 17 17
Hotel California - překlad textu skupiny The Eagles /přel.V.Faktor/	18
Příběhy z topografických oceánů - překlad části textu z LP desky skupiny Yes - přel.V.Faktor	19-20

Kromě obvyklé přílohy LH vyšly ještě dvě zvláštní přílohy:

1. Bitvy Napoleonského období /součást komplexní strategické hry "Revoluční a Napoleonské války z let 1795-1815/. Autoři hry: Štěpán Gambati a Viktor Faktor, 90 stránek
2. Sbírka poesie Petra Mikeše: Drť světla, 23 stránek

Z obsahu připravovaného 2.čísla LH 78:

Rozhovor lás. hostí s Vinckem /E.Marić/

Arnold Toynbee: Zkouška civilizace /překlad V.Faktor/

D.T.Suzuki: Analytický a syntetický přístup k Buddhismu /přel.V.F//

Ortega y Gasset: K psychologii zajímavého muže /přel.V.Faktor/

BRAD STEIGER : MIMOCMYSOVÉ VNÍMÁNÍ

2.kapitola: ESP, psychiatrie a psychiatrova pohovka

přeložil V.Faktor

V roce 1884 provedl francouzský psychiatr Pierre Janet úspěšný a pozoruhodný telepatický experiment.

V 16 ze 25 pokusů zhypnotizoval Janet telepaticky mladou ženu, která se nalézala v 500 m vzdálené místnosti. Mladá žena se nejen dostala do hypnotického stavu, ale poslouchala i Janetovy post-hypnotické příkazy, které jí přenesl telepaticky do podvědomí.

Tento působivý experiment sledovala skupina vědců v čele s vynikajícím francouzským fyzikem Jeanem Martinem Charcotem. Janet později ve své zprávě napsal, že bylo dbáno "všech preventivních opatření....Závěr je jedoznačný: tyto jevy by měly být opakovány a studovány".

Sigmund Freud /snad/ byl jako pozorovatel rovněž přítomen tomuto experimentu, protože v té době u Charcota v Paříži studoval/ by již jistě v pozdějších letech mohl všem psychiatrům, kteří mají v úmyslu zabývat se studiem ESP, dát své doporučení. Psychiatři vždy dávali souhlas k práci výzkumných pracovníků "psi", přesto jich je snad v celých Spojených Státech nyní méně než 10, kteří se průzkumem ESP aktivně zabývají. Součástí této smutné skutečnosti je rovněž to, že v Americe je pouze 6 akademicky vzdělaných "psi" výzkumných pracovníků, kteří se zabývají výhradně tímto výzkumem, a okolo 40 jiných, kteří se jím zabývají částečně a to včetně těchto několika psychiatrů.

Dr.Jule Eisenbud se tímto nedostatkem psychiatrických příspěvků k parapsychologii z hlediska potenciálu, který by "psi" výzkum mohl nabídnout zevrubnému výzkumu lidské osobnosti, zabýval a nedávno napsal: "...je mnoho důvodů podezřívat výzkumy v oblasti, která pojímá vážně skupinu údajných jevů a soubor tvrzení souvisejících těsně se sebeklamy, které vždy charakterizují duševně nemocné....a které téměř bez vyjímeck mizí, jakmile získá duševně narušená osoba rovnováhu a vztek k lidem, kteří jsou všeobecně považováni za duševně zdravé".

Již jsem se zmínili, že zakladatel psychoanalýzy Freud nemohl v důsledku cenzury vědeckého establišmentu věnovat se plně výzkumům v neznámém světě "psi". Ve svém známém dopise americkému výzkumnému pracovníku Herewardu Carringtonovi napsal: "Kdybych musel žít ještě jednou, věnoval bych se psychickému výzkumu raději než psychoanalýze".

V své "Psychopatologii každodenního života" /1904/, probíral Freud několik údajných supranormálních událostí a projevil hluboký skepticismus k prorockým snům a telepatickým jevům. V roce 1922 však publikoval článek "Sny a telepatie", v kterém veřejně prohlásil, že připouští možnost telepatických jevů. Zároveň napsal mnohem méně zdrženlivý článek "Psychoanalýza a telepatie", který měl v úmyslu předstít na Mezinárodním psychoanalytickém kongresu v roce 1922. Ernest Jones ho však přesvědčil, že je nutné uvážit škodlivé následky, které by mohl mít jeho přístup na celé psychoanalytické hnutí. Následkem toho byl tento článek otištěn až v roce 1941 po Freudově smrti.

Cím byla způsobena tato náhlá změna Freudova myšlení? Dva z jeho nejlepších přátel a následovníků, C.G.Jung a Sandor Ferenczi, s tím měli hodně společného. Jung, který se později s Freudem rozešel a založil "jungovskou" psychoanalytickou školu, měl ve zvyku vyprávět svému příteli a učiteli vlastní zážitky toho, co němci stále ještě nazývají "okultním" výzkumem. Jedenho večera - podle Freudova životopisu, který sepsal Ernest Jones - demonstroval Jung svou vlastní

schopnost jako polstergeist překvapenému "otci" psychoanalýzy. V pozdní večerní hodině bud silou myslí nebo vlivem své silné osobnosti způsobil drnčení předmětů postavených na nábytku ve Freudově pracovně.

Ferenczi uvedl Freuda k několika svým pacientům, kteří o sobě prohlašovali, že jsou jasnovidci. Freud byl tak šokován domnělou mimo-smyslovou komunikací mezi analytikem a jeho pacienty, že dokonce prohlásil, že tyto ukázky "ukončily jakékoli pochybnosti o realitě přenosu myšlení".

V roce 1924 napsal Freud dopis Jonesovi, v kterém poznamenal, jak silně na něj zapůsobila zpráva o telepatických experimentech, které připravil profesor Gilbert Murray pro Společnost pro výzkum psychiky. "Přiznávám", napsal, "že jsem připraven vzdát se své opozice k existenci přenosu myšlenek... Měl bych být dokonce připraven propůjčit podporu psychoanalýzy pro záležitosti telepatie".

A opět skeptik Jones, obávající se škod, které by takové veřejné prohlášení mohlo psychoanalýze způsobit, přesvědčil Freuda, aby takovou nabídku podpory psychoanalýzy pro parapsychologický výzkum nepublikoval.

Psychiatři a psychoanalitici dnes mají k výzkumu "psi" velmi rozdílné přístupy. Skeptici tvrdí, že ilustrace ESP, s kterými operují jejich kolegové, nevyjadřují nic jiného než jejich vlastní přání věřit v jejich platnost. Ti, kteří považují "psi" výzkum za seriozní a cenný příspěvek k pochopení vlastní osobnosti trvají na tom, že paranormální aktivita, zvláště telepatie a jasnovidecť, je příliš četná, než aby mohla být odbyta zvednutým obočím a zběžnou examinací. Mnóho psychiatrů má pro výzkum "psi" respekt, který vznikl, když v průběhu analýzy se mezi nimi a pacientem vyvinul těsný vztah, který nemůže být definován jinak, než jako psychický. Někteří lékaři hlásili, že jejich pacienti měli sny, jež dramatizovaly skutečné události, které lékaři den nebo do-koncem týden předtím sami prožili. V několika případech byl klíč k duševní poruše pacienta nalezen ve snovém zážitku analytika. Vyskytlo se dokonce i několik pacientů, kteří se o sny dělili nebo znova sehrávali skupinové či individuální prožitky, "jako kdyby zde byl nějaký podivný kruh telepatických snů".

Dr. Jule Eisenbud řekl, že v analýze by měl být "psi" proces používán. "psi" proces je nekompromisní část totálního chování jednotlivce a je právě tak determinujícím faktorem v činech a myšlení pacienta jako jiné druhy stimulů".

Dr. S. David Kahn, psychiatr z New Yorku, komentoval během terapie "psi" a napsal, že ESP "může často vynést na povrch materiály, které pacienti i lékaři potlačily".

Dr. Montague Ullmann říká, že "mnoho lidí, kteří jsou neschopní účinné komunikace normálními způsoby, mohou komunikovat na telepatické rovině a překvapit psychoanalytika telepatickým snem, který je dost bohatý i k řešení problémů lékaře".

Telepatické sny hlášené pacienty během analýzy jsou často významné a jsou důmyslně spojeny s dynamikou situace při léčení. Výskut snu je ale episodicky a nekontrolovatelný. Objevuje se za podmínek, kdy nejsou předem vykonány žádné přípravy k vyloučení smyslových narážek.

V důsledku skutečnosti, že freudovské teorie a praxe mají co dělat s interpretací symbolů vytvořených během snového prožitku, by mělo být zřejmé, že svazky mezi psychologií a parapsychologií jsou vskutku silné. Tytéž zákony psychodynamiky, které se dají aplikovat na sen, se dají aplikovat rovněž na "psi" jevy. Jak "psi", tak sny jsou neslučitelné se současně přijímanými poznatkami o čase, prostoru a kauzalitě.

V roce 1928 byl pan Calder, který žil se svou rodinou v Middlesexu, jmenován ředitelem střední školy v Holmfirthu v Yorkshiru v Anglii.

Paní Calderová v Yorkshiru nikdy nebyla, ale krátce předtím, než opustili Middlesex, aby si našli v Holmfirthu dům, měla velmi živý sen o starém, šedivém, kamenném domě, umístěném v pitoreskném údolí, v kterém tekla potok s čistou, ale podivně černou vodou.

Nikdo nebyl více šokován než ona, když nalezla dům ze snu v údolí blízko Holmfirthu. Potok, tekoucí kolem domu, byl často zbarven indigem z blízké barvírny. Calderovi se rozhodli pronajmout si polovinu ~~xxxxxx~~

velkého domu, a v srpnu 1928 se do něj nastěhovali.

Calderovi o podivném snu, který měla paní Calderová, často diskutovali, a byli udíleni jeho přesnosti, s vyjímkou jedné věci. Ve snu paní Calderová viděla pouze tu polovinu domu, která již byla obydlena. Před dveřmi stál sud, který sloužil jako psí bouda. Při nastěhování Calderových byla tato polovina domu již obydlena, sud však před dveřmi nebyl.

Asi za rok však došlo ke změně nájemníků. Noví nájemníci přijeli se psem a postavili pro něj před dveře převrácený sud.

Tyto typy snů, o kterých pojednává práce H.F.Salmarsche "Předučení" i práce paní Alfred Lytteltonové "Některé příklady předpovědí", si podivně zahrávají s populárním konceptem času. Skutečnost, že takový sen, který předpovídá budoucí události, nebezpečí, smrt, je zcela běžným zjevem, přesvědčil již mnoho výzkumných pracovníků "psi", že nějakým způsobem, který není zatím pochopitelný, je si každý z nás v podvědomé rovině myslí vědom budoucnosti. Příležitostně ve zvláště dramatických snech vyplouvou kusy či úlomky budoucích scén nahoru, a stanou se vědomými vzpomínkami. Později, dochází někdy k jejich prožití v probouzející se realitě a sen se odchrávává před našimi oči.

Psychiatr dr. Jan Ehrenwald má teorii, že nižší roviny podvědomí - ke které freudovští analytici referují jako k "id" - se mohou skládat z promíchaných prostorových a časových vztahů. Zde a tam, minulost, přítomnost a budoucnost, vše je vzájemně spjato a vzájemně zaměnitelné.

Problémy, před kterými se nacházejí týmy psychiatrů a parapsychologů při společné práci, jsou různého charakteru a není jich málo; každá zodpovězená otázka nás však přiblíží k jednotnému obrazu lidské osobnosti a její úloze v univerzálním schématu věcí.

Co je na příklad stav transu? Jakým způsobem se liší od normálního spánku, náboženské extáze či hypnoticky či pomocí drog způsobených stavů nevědomí?

A co problém medií? Slouží medium jako přijímací stanice pro nevědomě vysílané vzorky ostatních? Nebo je to proměněný stav osobnosti či dokonce stev, v kterém je někdo ovládán těla zbavenou myslí? Kontroluje duch media sekundární osobnosti nebo entity vytvořené masovou myslí všech účastníků seance?

A pak je zde ještě několikanásobná osobnost, s třemi, čtyřmi i pěti tvářemi. Je možné, že se lidské psyché, jak již navrhovali někteří výzkumní pracovníci, může podrobit stejným procesům jako bunky při dělení? Mohla by setková "rozdělená" osobnost, vytržená z původního celku, zbavená časových a prostorových rozměrů, stát polsteregiem?

Psychiatři nás ujistili, že různé "osobnosti" mohou ve vyjimečných případech vyvinout několikanásobnou osobnost, a ty mohou operovat nezávisle na sobě a mohou provádět veškeré činnosti, jedná druhé si však není vědoma. V takových případech tedy jsou dva nebo více "lidí" v jednom těle.

Problémy ve výzkumu "psi" se prohlubují a zoufale volají po sjednoceném frontálním útoku psychiatrů, psychoanalytiků a parapsychologů.

Jedním z příkladů spolupráce lékaře a citlivé osoby při diagnostice záhadné neurozy ~~xxxxxxxxxx~~ je to, co se stalo dr. Connellovi z County Corku v Irsku a psychometričce Geraldině Cumminsové.

Během vlády teroru zavedené proti židům nacisty v letech druhé světové války, přišel k dr. Connellovi asi pětadvacetiletý mladík židovského původu a stěžoval si na velké bolesti rukou. Po krátkém vyšetření zjistil lékař pouze menší výron malíčku jedné ruky, nenašel však žádnou zlomeninu či jiné vážnější zranění.

Mladík si však stěžoval na silné bolesti, které mu v noci zabraňují ve spánku. Dr. Connell ho ujišťoval, že by v několika málo dnech mělo být vše v pořádku, mladík však diagnózu nepřijal. Nepřesvědčil ho dokonce ani rentgenový snímek. Dr. Connell nakonec usoudil, že domnělá bolest způsobená tak triviálním poraněním je jen maskou, která má zakryt mnohem vážnější psychologické trauma.

Mladík pak vyprávěl, za jakých okolností k poranění přišel. Jako vedoucí jedné z filiálek velké dovozní společnosti přišel v důsledku vélky o zaměstnání a přijal místo jako požárník v Belfastu. Jednoho dne, při zdravení důstojníka, se uhodil prudce do ruky o stříkačku, u které v té době stál. V nemocnici mu řekli, že ruka nebyla nijak významně poraněna, neuvěřil však tomu a vrátil se domů do County Corku, aby se nechal léčit u dr. Connella.

Lékař nemohl najít žádné stopy mladíkova traumatu ani po několika delších diskuzích a proto nakonec navrhl, aby zavolali psychometr: slečnu Geraldinu Cumminsovou. Mladík souhlasil a lékař poslal slečně Cumminsové jedno z jeho plnících per.

Slečna Cumminsová pak poslála dr. Connellovi zprávu, z které vyplývalo, že jednodušnou z předků mladíka usekli asi před sto lety obě ruce, protože bránili svou ženu před milostnými návrhy ruského statkáře. Mochný statkář pak zorganizoval pogrom, v kterém nechal zapálit celé ghetto a zavraždit všechny členy rodiny s vyjímkou nedospělého chlapce, syna předka, kterému dal useknout ruce. Tento syn pak v sobě nesl strašné vzpomínky na zmrzačeného otce, znásilněnou matku a povražděnou rodinu.

Potomci tohoto emocionálně vyšinutého chlapce se nakonec dostali do County Corku, a ve vědomí všech byla ukryta vzpomínka na tyto dědictické činy.

Když byl mladík, který přišel za dr. Connelllem ještě chlapcem, měl přítele, který se významně řízl do ruky. Hruza z tohoto zranění začala uvolňovat v jeho podvědomí strašnou vzpomínku. Později jakýsi mladík, který žil blízko jejich malé židovské komunity, se škrábl do ruky a zemřel na tetanus. Tato tragedie ještě více reaktivovala vzpomínku na useknuté ruce. Když nacisté začali systematicky vraždit evropské židy, žil mladík - jako všichni židé - v strašných obavách. Zaměstnání u požárníků jeho podvědomé vzpomínky na vypálení ghettta ještě zintenzivnilo a poraněním ruky dosáhla celá věc psychologického klimaxu.

Po obdržení zprávy si zavolal dr. Connell mladíka do ordinace a přečetl mu ji.

"Je to jako kdybych to již někdy někde slyšel", řekl mladík.

Po krátké diskusi naznačil mladík své přesvědčení, že slečna Cumminsová skutečně odkryla hluboko položenou základnu tohoto traumatu. Ač se to zdá neuvěřitelné, podvědomá vzpomínka na sto let starou krutost byla skutečnou příčinou bolestí jeho rukou.

Dr. Connell dodává, že se mladík v překvapivě krátké době bolesti zbavil a později mu zavolal a oznámil, že se bude ženit. Kombinované úsilí lékaře a psychicky citlivé osoby tedy použilo neortodoxní kanály myslí k úplnému vyléčení psychologicky narušeného mladíka.

Prvňtě 3.kapitola: Předvídaní budoucnosti

DR.RUDOLF STEINER : MOSTY K MRTVÝM

Z Nového velkého ilustrovaného slovníku naučného, vydaného v Praze v letech 1929-1930:

Steiner, Rudolf, 1861-1925, zakladatel antroposofie. R.1902 byl zvolen generálním sekretářem německé sekce Theosofické společnosti, později organizoval Antroposofickou společnost se sídlem v Dornachu. Ke konci světové války vystoupil s programem trojího rozčlenění sociálního organismu: duchovní, právní a hospodářský život. Založil akciovou společnost a nakladatelství "Der kommende Tag", časopis "Goetheanum" aj.

Steffen, Albert, německý theosof, nar.1864, piše romány, dramata, eseje

Theosofická společnost je společnost, jejímž úkolem má býtí bádání o Bohu a o božském v člověku i v přírodě a má intelektuální předchůdce již v mysticích 17 století jako byl Jakub Böhme aj. Základy k moderní theosofii položila H.P.Blawatská /1851-91/, která zřídila r.1875 v New Yorku Theosofickou společnost. Jako ustanovení společnosti bylo ustanoveno Adyar v Indii. Po smrti Blawatské ujala se řízení Theosofické společnosti její spolupracovnice Annie Besantová. R.1891 byla k návrhu barona Leonardiho ze Straže, jenž byl tehdy členem vídeňské theosofické lože, založena v Praze první theosofická lože. R.1897 položen základ k nynější pražské theosofické společnosti.

Theosofie - řec. božská věda, božská moudrost, vědění o božích věcech, na rozdíl od theologie a filosofie, bezprostřední nazírání a poznávání božského, jako věčného původce dětí. Moderní theosofie učí totó: stupňovité vyzařování světa Ježíšem od Boha a pozvolný návrat k němu působí nekončné periody. Sedmi rovinám jsoucná vesmírného odpovídá sedm rovin lidského vědomí. Povznesením se nad fyzičkální a fyziologickou úroveň prostřednictvím meditace může člověk již na této zemi dosáhnout spojení s vyššími světy a uvědomit si své božská já.

Následující stránky pocházejí ze středověkého opisu ~~zahájení~~ pořízeného s největší pravděpodobnosti počátkem padesátých let, který byl nalezen mezi odloženými písemnostmi na půdě jednoho LH. Jedná se o velmi nekvalitní překlad několika kapitol z rozsáhléjšího díla.

redakce

"Jsem s vámi po všechny dny
až do konce doby Země"

Matouš, 28.20

Dr.Rudolf Steiner:

Moji milí přátelé!

srdečí Proč musí se v přítomnosti skutečně zmocňovat lidských docela jiný způsob usilování o duchovno, než je způsob materialistický?

Tuto otázku nutno pozorovat v souvislosti se skutečností, na kterou jsme postupem let upozorňovali již častěji a která musí nám být právě v nynější době, v době utrpení a zkoušek zvláště blízká. Poukázali jsme na to, jak musí dvacáté století přinésti lidstvu přesvědčení o ēterickém Kristu. A právě tak, jak v době mysteria na Golgotě kráčel Kristus v určité době a na určitém místě mezi lidmi fyzicky, tak bude ēterický Kristus kráčet ve dvacátém století mezi lidmi na celé Zemi. A lidstvo nesmí, nemá-li hřešit proti spásce Země, minouti tuto událost nepozorně; v lidstvu musí být potřebná pozornost, aby dostatečný počet lidí byl připraven Krista skutečného zříti, Krista, který přijde a který musí být spatřen.

Ruže, moji milí přátelé, taková událost nenadejde náhle, tak jako událost na Golgotě také náhle nenadešla, nýbrž připravovala se po třiatřicet let. A tak blízká je chvíle, kdy dojde k něčemu, co bude mít podobný význam pro lidstvo, jako měla událost na Golgotě na fyzické úrovni. Proč neshledáte neuvěřitelným, když oboeeně připustíte právě dotčenou skutečnost, že Kristus je vlastně v podobě, ve které bude ve velké chvíli vývoje dvacátého století spatřen. JIŽ TU - že tato velká chvíle se připravuje. Ano, lze říci, moji milí přátelé, že jako se zdá být lidstvo na fyzické úrovni ve svých dnešních činech daleko vzdáleno od prolnutí duševního Kristovým, tak blízko je v duších - chtějí-li se jen otevřít Kristu, který přichází. A okultista může přímo poukázat na to, jak přibližně od roku 1909 se zřetelně připravuje to, k čemu má dojít, že od roku 1909 prožíváme vnitřně zcela zvláštěnou dobu. A dnes je možné být Kristu zcela blízko, nalézt ho důcela jinak, než ho nacházely ažívější doby.

Lidé si však bohužel nevytváří dosti důkladné predstavy o tom, co se dělo, zvláště o tom, co se v dřívějších stoletích dělo s lidskými dušemi. Nečiní si představu o SILE DOJMU, který v prvních stoletích křesťanství vyvolávalo, i když zprvu jen v malém kruhu než pak tomu bylo pořádějí, - ne snad dnes známá evangelia, nýbrž to, co jest obaženo v evangeliích dnes známých, - lidé si dnes nečiní žádnou pravou představu o nekonečné síle vnitřního dojetí lidské duše, které procívala. Ano, s přibývajícími stoletími stával se dojem, který vyvolával dnešní obsah evangelií, stále slabší. A dnes smí být již řeceno, neoddáváme-li se iluzím: jednotlivec - má-li jistá intuice, jisté tušivé síly - může proniknouti slavy evangelií k představě toho, k čemu došlo v době mysteria na Golgotě. Avšak nesmírné síly slova evangelia samého působily čím dál tím více v nejšírších kruších lidí slaběji. Tuto skutečnost nechtějí si však lidé přiznat; bylo by časal dobré, kdyby toto přiznání učinili. Proč je tomu tak?

Ruže, právě tak, jako to, co proudí v evangeliích, není pojmenováním slovem, nýbrž slovem KOSMU, slovem nebes a že to chová v sobě nejcorovnatejně větší vnitřní silové možnosti než cokoliv jiného na zemi - právě tak je tomu, že se lidé od dob mysteria na Golgotě odcizili ve své duši formě ve které je toto slovo uloženo v evangeliích. Přineste si, jak nekonečně satěžko je vám porozuměti rodi ve stadiu, v jakém byla před čtyřmi, peti stoletími. Překlad naprostě nepodává to, co tu skutečně jest. Evangelia v podobě ve které je má člověk dnes nejsou již původními evangeliemi, nemají již svoji původní sílu. Lze k nim, jak jsem již uvedl, proniknouti jistou intuici, ale nemají již též síly. A Kristus pronesl slovo, které SE MÁ do lidské duše vryti co nejhlcuběji: "Jsem s vámi po všechny dny až do konce pozemské doby". To je pravda; to je skutečnost. V různé podobě, v podobě, která bude lidské duši zvláště blízká, bude tu Kristus s námi již v tomto století.

Z toho, co jsem uvedl, můžete již vyrozumět, že ten, kdo

se cítí jako okultista, v těchto věcech takřka doma, praví: "Jest zde". Tak jest tu, že o něm jasně víme, že myslí zamýšlí se svými lidskými dětmi ještě více, než co chtěl v minulých stoletích. Evangelia mluvila až dosud k lidem vnitřně. Měla se mocti lidských duší. Proto se mohli lidé také spokojiti s virem, nemusili pokročiti k vědění. Tato doba minula, je za námi. Kristus má nyní se svými lidskými dětmi jiné úmysly. Kříže, o které pravil: "Moje království není z tohoto světa" má nyní skutečně vstoupit do té časti lidské bytoosti, která NENÍ z tohoto světa, která jest ze světa JILÉHO. Neboť v každém z nás se skrývá to, co není z tohoto světa. A tato část musí intereovně hledat právě tu říši, o které Kristus praví, že z tohoto světa není.

Zijeme, moji milí přátelé, v době, ve které se tomu musí porozumět. A mnohé z těchto věcí ve vývoji lidstva ohlašují se nejhļubším protikladem, kontrastem. Neboť nadejde doba s přicházejícím Kristem, s přítomným Kristem, kdy se lidé naučí dotazovat se Krista. Kristus není jen vládecem lidí, je BRATREM lidí, který chce být TÁZÁN, zvláště v nadcházející době chce být tásán VE VŠECH JEDNOTLIVOSTECH ŽIVOTA. Co chtějí lidé založit, bude nyní zakládáno na kontrastech. Zdá se, že nyní se uskutečňují události při kterých jsou lidé otázkám po Kristu nejvzdálenější. Kdo z nás se táže - tak se musíme optat - v dnešních událostech: "Co tomu říká Kristus?" Kdo se tak táže? Mnozí ~~z~~ říkají, že ne tak táží, ale bylo by rouháním se Bohu mítí za to, že se tak táží, že ve způsobu v kterém takové otázky dávají se skutečně odevzdávají Kristu. A přece musí přijíti doba - a nemůže být vzdálená - kdy lidská duše svou nesmrtevnou částí položí Kristu otásku: "Má se to státí, nemá se to státí?" Doba, v které lidská duše uvidí vedle sebe Krista jako svého druhu, který ji miluje a kdy dostane se jí z Jeho bytosti nejen útěchy a sily, ale i poučení o tom, co má se státí. Kříže Krista Ježíše není z tohoto světa, ale musí působit v tomto světě, a lidská duše musí se státi nástrojem Kříže, která není z tohoto světa. Z tohoto hlediska musíme sledovat jak málo se přichází s otázkou, která musí být vzhledem k jednotlivým činům a událostem děvána Kristu. Lidstvo se ale musí naučit obracet se ke Kristu s otázkami.

Jak se to má státí? Musí k tomu dojít tím, že se naučíme JEHO ŘEČI. Kdo porozumí hlubšímu smyslu toho, co zamýšlí naše věda o duchovnu, nebude v ní hledat pouze teoretické vědění o různých problémech lidstva, o reinkarnaci a karmě, ale najde v ní i zcela novou řeč, způsob, jak se vyjadřovat o duchovních věcech. A aby chom se naučili vědou o duchovnu hovořiti vnitřně myšlenkami s duchovním světem je MINDEM DULEŽITĚJŠÍ, než si osvojovat myšlenky pouze teoreticky. Neboť Kristus Ježíš jest u nás po všechny dny až do konce pozemské doby. JEHO ŘEČI SE MÁME NAUČITI! A řecí - nechť se zdá sebeabstraktnější - ve které slyšíme o Saturnu, Slunci, Měsíci a Zemi, a na Zemi o různých jiných tajemstvích vývoje - se sami naučíme řeči do které budeme moci vlévat otázky a obracet se s nimi k duchovnímu světu. A když se naučíme řádně vnitřně mluvit řečí duchovního světa zjistíme, že Kristus stojí vedle nás a odpovídá nám.

Proč se zabýváme vědou o duchovnu? Je to podobné jako kdybychom se měli naučit ve slabikáři té řeči, kterou se přiblížujeme ke Kristu. A kdo se snaží vnímat svět tak, jak o to usiluje věda o duchovnu, kdo si namáhá hlavu, aby nahlédl do tajemství světa, k tomu přistoupí ze záchrannětemného pozadí světových tajemství postava Kristova a bude mu mocnou silou, ve které bude žít, která mu bude bratrsky po boku, aby mohl silným srdečem a silnou duší plnit úkoly příštího vývoje lidstva. Nehledejte proto pouze nauku, ale usilujme osvojit si vědu o duchovnu jako řeč a vykávejme až najdeme v této řeči otázky, které smíme dávat Kristu.

Kristus nám odpoví; bohaté duševní síly, pocitu duše, dušev-

ní počněty si odnese ten, kdo ze šedé hložky ducha zaslechne poučení Kristovo, kterého se v nejbližší době dostane tomu, kdo je hledá.

Berlín 1917

Dr. Rudolf Steiner: Mosty k mrtvým. Referuje Albert Steffen

'Každý tvořivý člověk trpí občas duchovní pustotou, jež by ho často dohnala k zoufalství, protože se musí obávat, že jeho schopnosti vyhasly, ačkoliv zkušenost vždy znova mohla ho poučit, že pinec podmiňuje prázdnostu, jak to odpovídá niternému dýchání. Připisuje potom svoji bezmocnost většinou spátnému zdravotnímu stavu, spátnému počasi, samotě, myslí, že je vžem dobrými Bohy v sobě i mimo sebe opuštěn, svělostě vlastním geniem. Ale intimnější sebepozorování ukazuje, že jej neopustil duch, ale naopak, že on sám opustil ducha, nemí si ho již vědom. Duchové jsou vždy tam, kde žijí lidé. Tak je tomu i se zemřelými. Stojí, pokud byli s žijícími zrození osudově spojeni, po smrti stále s nimi ve spojení. Člověk to však neví nebo to stále znova zapomíná.'

"Jé skutečně něco jiného mluvit o skutečnosti tohoto poměru", praví Rudolf Steiner ve své přednášce "Pocit pospolitosti a vědomosti jako most k mrtvým", "nebo o silnějším či slabším vědomí, které o tomto poměru můžeme mít". Ale pro každého, i protoho, kdo jen může mít za to, že je takového vědomí vzdálen, je důležité dovedět se, co takové vědomí praví: neboť ono praví každému skutečnosti, ve kterých se stále a stále nachází".

Ale je obtížnější, pokračuje hned dále, přivésti si tento svět k vědomí nežli poměr jiných bytostí duchovního světa, na příklad vyšších hierarchií. A dostati od těchto vyšších hierarchií zjevení bezpečným způsobem by nebylo tak těžké jako od mrtvých.

Zivotní podmínky po smrti jsou od životních podmínek fyzického světa velmi odlišné. Mezi smrtí a novým narozením, na pouti ducha Vesmírem, prožívá člověk již předem to, co odpovídá povaze výše vyvinutého stavu Země, její "jupiterové povaze". Člověk žije tedy v "duchovním zjemaní" tak, že to, co nyní prožívá mezi smrtí a novým narozením, připomíná již první životní podmínky vývoje jupiterového. Protože člověk zde ve svém životě za "zemského vtělení" podržel něco z dřívějších vtělení Země - z bytí měsíčního, slunečního a saturnského - , proto přijímá nase něco z budoucnosti v tom životě, který probíhá mezi smrtí a novým narozením. Naproti tomu bytosti vyšších hierarchií, pokud je můžeme proukázat lidským zrením, jsou všechny spojeny nejen s celým duchovním světem, ale i s duchovním světem, který se v přítomnosti vyžívá v jakékoli formě.

Budoucno, které nesou vyšší hierarchie v sobě a které samo je také v souvislosti se zemřelými, prožívají jako něco přítomného. A vztahuje se proto na bezprostřední přítomnost. "Z tohoto důvodu patří k uvědomení styku se zemřelými jako příprava k spáření toho, co konají vyšší hierarchie". To známená celou duchovní kosmologii, jak ji Rudolf Steiner liší ve svých základních dílech. Tepřve na základě schopnosti vnímání a pocitování vyšších hierarchií a zvolna umožní, praví dr. Rudolf Steiner, dostat do vědomí něco o styku s mrtvými. "Tím nemíním, že je nutno pojímat vyšší hierarchie jasnovidně: ale je třeba pochopiti, pokud k tomu dává duchovní věda možnost, co od vyšších hierarchií vplývá do života. Při všech těchto věcech záleží na pochopení. Potom ovšem, mohou nastati také životní podmínky, které privolají do vědomí již něco o spojení tak sblížených živých s tak zvanými mrtvými. "Na takové životní podmínky sotva dbáme v obyčejném zemském životě. Především k tomu patří "skutečný pocit pospolitosti s věcmi života". V podvědomí je ten-

to pocit sice uložen, ale jen neurčitě /asi jako mluví panteisté o Všeduchu/, a to zdaleka nestačí. Je nutné tento pocit v duši vědomě vypěstovat jako výsledek života.

Rudolf Steiner poukazuje zde na známé poslování, že zločinecké povahy mohou být svým instinktem hnány spět k místu činu. Projevuje se v tom všeobecně platný lidský zákon, "když jsme totiž cokoliv učinili, i kdyby to byl jen bezvýznamný úkon, tu zůstane v nás - nelze to vyjádřiti jinak, ačkoliv je to zase vyjádřeno jakousi imaginací - něco z toho, co jsme učinili, zůstane to spojeno s naším já. Člověk může vcházet v určitá spojení se všemi bytostmi se kterými se stýká i s věcmi, které uchopí /přičemž mám na mysli nejen fyzické uchopení/. Zanecháváme všude svoje znamení a pocit nášeho spojení s věcmi s kterými jsme svými činy přišli do styku zůstává v našem podvědomí".

U zločineckých povah jde jen o abnormální způsob. "Ale v podvědomí má každý pocit, že se musí vracet k tomu, s čímž přišel svým jednáním do styku."

"To je také to, co zakládá naší KARMU". A nároven nám to propůjčuje všeobecný pocit pospolitosti se světem, což jest jedním z předpokladů ke styku se zemřelými. Vytvářeti takové pocity a dbát na ně patří k intimnostem života. Rudolf Steiner k tomu dívá prakticky příklad.

"Tu se musí člověk pokusit vcfítit se do představy: jdu po ulici - a potom ulici projít. Když jsme ji prošli, představovat si jak stále jdeme; tím, že něco takového přichází stále vyvoláváme, vyvoláváme ze své duše všeobecný pocit pospolitosti se světem".

"Ten, kdo si konkrétně uvědomí tento pocit pospolitosti, si na konec řekne: přece jen je zde spojení, třeba neviditelné, se všemi věcmi, jako mezi články organismu. Jako každý prst, každý ušní lalůček, vše co k nám patří je spojeno jedno s druhým, tak je zde spojení mezi všemi věcmi a se vším, co se děje pokud toto dění zasahuje do našeho světa".

Tento pocit, pro který nemají dnes lidé ještě plně platné vědomí, poskytne etický základ pro budoucí vývoj Země. A právě tímto žijí zemželí ve svých odlišných životních podmínkách po smrti a v tom se s nimi můžeme potkat. Styk s mrtvými předpokládá tedy stupňování sociálních schopností. "Dnes mnozí lidé si ještě neuvědomují, že se obchádzají na úkor jiných, že žijí na útraty druhých. Nejenže to lidé dnes nezahrnují do mravní sebekritiky, ~~zníženou kritikou~~ ale ani o tom nepřemýšlejí. Kdyby o tom totiž přemýšleli, zjistili by, že žijeme na útraty druhých více než si představujeme. Všechni totiž žijeme na úkor druhých. Nyní se začne vyvíjet vědomí, že takový život znamená totéž, jako kdyby se některý orgán v organismu vyvíjel neoprávněně na úkor jiného orgánu, a že štěstí jednoho člověka není možné bez štěstí celku. To ovšem lidé dnes ještě netuší, musí se to však postupně stát zásadou skutečné lidské mravnosti".

Tento pocit pospolitosti umožňuje žít s myšlenkami, jednáním jiného člověka, jako kdyby to byly myšlenky a jednání vlastní". A to vede k dosažení i lidí odtělesněných, se kterými jsme byli osudově spojeni. Tak spoluproděláváme osudy zemřelých.

"Představme si tedy, že myslíme na něco, co se odehrálo mezi námi a některým zesnulým, když jsme s ním seděli u stolu nebo šli na procházku, i kdyby to mělo ten nejmenší význam. Duše má možnost se do situace vžít, musí však mít v sobě pocit pospolitosti; jinak má málo sily k tomu, aby se do věci přenesla. Pak si dobře povámy, že jen z takového místa /na které vrhneme pocit pospolitosti/ může se nám mrtvý uvědomit. Lze si to představit "prostorově"; při tom si ovšem musíme být neustále vědomi, že si tím představujeme jen obraz, představujeme si věk obraz správné skutečnosti..."

Jestliže vložíte do této myšlenky takovou duševní pospolitost se zemřelým, pak může jeho pohled z duchovního světa najít tuto

myšlenku právě tak jako vaše myšlenka, váš myšlenkový směr nachází skutečnost, na kterou jsou tyto myšlenky nařízeny. Když necháte tuto myšlenku na mrtvého ve své duši s láskou prodlévat, jak jsem to naznačil, setkáte se ve směru svého duševního pohledu s duchovním pohledem mrtvého. Tím k vám může mrtvý mluvit. Niže však mluvit je z toho místa, na které padne směr vašeho citu pospolitosti s ním".

Abychom mohli SLYŠTÍ co k nám mluví duch některého mrtvého, musí zde být duchovní vzduch /přirovnáno k fyzickým poměrům: vzduchoprázdný prostor neprénáší zvuky/. Aby vysvětlil, v čem záleží tento duchovní vzduch, vyšel Rudolf Steiner z podstaty významiny. Poukázal na to, že je dvojí věc: vtěliti něco do paměti - a představiti si něco v přítomné době, což ukazuje na dvou odlišných typech povah: v typu, který rychle chápe, ale má špatnou paměť a v druhém typu, který je v chápání pomalý /blitzdum/, ale dobré si vzpomíná. Cinnost, která vede ke vzpomínání, říká Rudolf Steiner, "jest mnohem rozsahlejší nežli cinnost, které je třeba k chápání dojmu. V naší duši děje se mnoho podvědomě a odpovídá často pozoruhodné tomu, co se v nás děje vědomě. Může to být někdy takové, že cítíme antipatií k některému dojmu, který na nás něco učiní. Podvědomí necítí tuto antipatií, cítí dojmy zcela jinak než obyčejné vědomí. Podvědomí vyvíjí totiž pozoruhodný pocit ke všem dojmul: pocit, který nemohu označiti jinak, než tím, že podvědomí vyvíjí vždycky ke každému dojmu jistý pocit věčnosti, lhoustejno, co se ve vědomí děje".

Poř bdělymi dojmy a představami probíhají dojmy a představy snivé a ty jsou mnohem bohatší než ty, které vstupují do vědomí. Do vědomí vstupující dojmy přicházejí teprve po snových dojmach, které probíhají hlouběji a intimněji a jsou přehlušovány smyslovými dojmy. Tato zkušenost může učinit každý, kdo jde po ulici a potká člověka, který mu přijde před zrak drive, než ho uvidí zahnout za roh". V nesčetných případech můžete mít pocit, že jste viděli něco dříve, než se to stalo. Je to pravdivý pocit; ocitáme se již předem v dusevně-duchovním spojení s tím, co potom vnímáme". Díky tomuto snění, které stále tká v našem životě, mohou k nám mrtví zase mluvit, nescházní-li onen pocit vděčnosti, kterému se veškeré prožívání, i protivné a bolestné jeví pro duchovní vývoj žádoucí.

"Není-li v nás nic z tohoto citu vděčnosti, dějme-li schopní děkovatí světu za to, že nás nechává žít, že neustále obohacuje naš život novými dojmy, - nejdeme-li schopni prohlédnout svou duši tím, že si v každém okamžiku uvědomujeme, že život je skrz caskrz darem, pak s námi mrtví nenajdou společný vzduch. Mohou s námi hovořit jen díky tomuto citu vděčnosti, jinak je mezi námi a jimi stěra".

A tento dík se musí vztahovat především na zemělité sumé. Když jsme je stratili a přejeme si je nase nazpět, nemůžeme-li se vzhopiti k myslence vděčnosti za to, že jsme je měli, nehledě k tomu, že je již nemáme, tu právě vloží bytosti, kterou si chceme přiblížiti, není citu vděčnosti: pak nás nenajdou nebo k hám nemohou přinejmenším mluvit. Právě oty, které lidé často chevají k blízkým mrtvým, jsou prekážkou k tomu, aby k nám mohli mluvit.

Jiní zemřeli, kteří s námi nejsou karmicky spojeni, k nám spravidla mluví již obtížněji: ale pokud se týče našich blízkých, nemáme lítati na představě, že je nyní nemáme - neboť právě toto je bráno v sirsímu smyslu, nevděčny pocit.

"Dejme tomu, že jste stratili dítě, Pocit pospolitosti, který je nutný, uplatněte na příklad tím, že si představíte jak s ním sedíte a hrájete si s ním, a hra vás zajímá právě tak jako dítě samé. Pak je zde nálezitý pocit pospolitosti".

Pak hovořil Rudolf Steiner ještě o věci, která je skryta v

tvořivém myšlení a může být vyvolána jedině námahou ducha, pocitem zodpovědnosti a svědomitosti ke každé myšlence, zřeknutím se toho, co nazval Steiner v jiné přednášce prostopášným myšlením /ausschweifendes Denken/. Prostopášným myšlením nelze myšlenku uchopit. Musíme se teprve naučit cítit myšlenku jako "obtížnou", naučit se cítit, že udržet něco v paměti je ještě něco jiného, než pouhé myšlení; pak budeme moci vyvinouti pocit pro ono slabé, snivé vzházení myšlenek v duši, které tam vlastně nechtějí zůstat, které chtějí pryč setvaže přijdou, které je těžké uchopit. Podporou je, když si vyvídíme pocit, že s myšlenkami skutečně žijeme."

Rudolf Steiner upozornil zde na převrat v duši, který nastává při splnění přání nebo při dosažení cíle, když třeba horolezec po velké námaze vyleze na vrchol a uleví si zvoláním. V duševním životě nastává zjemněle tento obrat či změna tehdy, když na jednou vstoupíme v dosah skutečnosti nějakého mrtvého. "Pak se to podobá tomuto pocitu: kdo si začíná představovati nějakou situaci se zemřelým, kdo začíná zkoušeti míti s mrtvým společné nájmy, ten se buďcítit jako na cestě; a pak přijde okamžik, kdy se začne cítit uklidněn v této myšlence. Kdo dokáže pohybovat se nejprve v myšlence a pak se uvést v rovnováhu s touto myšlenkou, ten se začne cítit jako kdyby se postavil, zatímco dříve šel. Tím jsme učinili mnoho, abychom náležitě pečovali o osvícení ze kterých nám mohou vcházeti myšlenky".

Takových osvícení může člověk, který se v těchto duševních intimnostech cvičí, dosáhnouti zvláště když se celou bytostí zasadí o nějakou životní ideu tak, aby ji myslíl nejen hlavou, ale i srdcem, ba nechal ji proudit i do paží a nohou, které se pak stanou jakýmisi přijímajícimi orgány. Pocit vděčnosti, pocit údivu, pocit úcty třeba vůči božské přírodě mohl by pak působit jako v sepnutí rukou, i když se to zevně neukáže.

"Naproti tomu co bychom mohli nazvat spoluchtění rukou s vnějšími dojmy může člověk ovšem zůstat klidným. Potom pohybuje se jen jeho éterické tělo a éterické paže. Čím více si uvědomujeme, ba čím více se uschoňujeme spolucítit s organismem paže to, co jsou vnější dojmy, čím více vyvíjíme tento pocit: když vidíš červeň, chtěl bys udělat tento pohyb ruky, když vidíš modř, chtěl bys udělat tento pohyb ruky, neboť ten k tomu patří... - tím více vyvíjíme také cit pro osvícení..." Pak nám budou myšlenky mrtvých viditelné a slova slyšitelná a zposorujeme jejich pokyny. Zde jsme v oboru nového umění.

Goetheneanum 16.4 a 23.4.1950

Dr. Rudolf Steiner: O důvěře v život a duševním omládnutí
/z práce "Mosty k mrtvým/
Referuje Albert Steffen

Abychom překlenuli most do říše zemřelých, je nutné, abychom pěstovali takové směry cítění, v jakých tkají také jejich duše. Mrtví jsou lidé Vesmíru a nálada se kterou se k nim zemský člověk blíží musí proto získati něco vesmírného. Tak je tomu s pocitem vděčnosti vůči všem životním zkušenostem a s pocitem pesspolitoosti vůči okolnímu světu; ty nejsou zpočátku ve "vrchní duši", která má vědomí neboť se probouzí zemskými vjemy a plní sobeckými pocity; řídí jí sympatie a antipatie, směr já dávají pudy atd. Ale v "dolní duši" vládne, třebaže skrytě, ono všeobecné lidské jež spočívá na kosmické příbuznosti - spojitosti s osudem individuality.

Podnětem Kristovým jsou v podstatě všichni lidé spolu spojeni. Proto je v takových cítěch vždy v předena láska, která překlenuje smrt. "Ze můžeme cítit, že naše bytost žije v organické pospolitosti, jejíž jest částí jako náš prst je částí našeho těla, to nás činí zralými i vůči mrtvým, když již nejsou přítomni ve fyzickém těle, cítit takovou

vďěčnost, abychom k nim svými myšlenkami příšli".

Takové cíty, které nutno vyvijeti bděle a vlastní vili, s mnohým přemáháním z podvědomí, chceme-li přijíti s mrtvými v duševní spojení, jsou rozmanité. Jako takový pocit, příbuzný s vďěčností a přece zase od ní odlišný, jmenoval Rudolf Steiner "všeobecnou důvěrou v život pravidel námi i mimo nás, důvěru v život, že jest v duši neotřesitelná nálada, že život, ať k nám jakkoliv přistupuje má nám za všech okolností co dát, že nikdy nemíne ani připadnouti na myšlenku, že život neměl by nám co dátí tím či oním, co nám přináší vstříc. Jistě, že prodélaváme těžké životní zkušenosti, bolestné životní zkušenosti; ale ve větší životní souvislosti ukazují se právě bolestné a těžké životní zkušenosti jako ty, které nám život nejvíce obhacují, které nás nejvíce v životě posilují. Jde o to, aby tato trvalá nálada, která je v dolní duši, byla vyzvednuta do vrchní duše: "živete, ty mně zvedáš a neseš, ty psanuješ o to, abych šel kupředu".

Rudolf Steiner poukázal na to, co by to znamenalo, kdyby tyto násady přešly do výchovy a vyučování. "Nemáme-li všeobecnou světovou důvěru, nemůžeme získati k člověku tak silnou důvěru, která sahá i za smrt, jinak je to jen "zpomínka" na důvěru. Musíte si skutečně představit, že cíty mají-li dostihnouti mrtvého, který již není vtělen do fyzického těla, musí se pozměnit, jinak, než cíty, které sučují k člověku s fyzickým tělem. Jistě že můžeme míti důvěru k člověku ve fyzickém těle; tato důvěra prospěje stavu po smrti. Ale je nutné, aby tato důvěra byla zesílena univerzální, všeobecnou důvěrou, protože po smrti žije mrtvý v jiných poměrech a nemůžeme jen vzpomínat si na důvěru, kterou jsme k němu měli již za života, ale vyvolávat vždy znova oživenou důvěru v bytost, která svou fyzickou přítomností již důvěru nebudí. K tomu je třeba, abychom do světa vyzařovali něco, co nemá s fyzickými věcmi nic společného. A to je univerzální důvěra k životu".

Jako se tato důvěra dřuží k vďěčnosti, tak se k cítu pospolitosti / o něž byla řeč v dřívější správě/, dřuží možnost vždy znova osvěsit a osladit duši životem, schopnost, která byla dříve lidstvu vrozená, kterou si lidstvo prinášelo jako atavistickou schopnost z předkemanského života, zdroj, který ~~je~~ dnes, s vyjímkou geniálních lidí, vysychá není-li zase rozprouděn poznáním duchovního světa.

"Můžeme trávit život tak, že od určitého věku života se cítíme více nebo méně "unavení", strácíme živý zájem na životě a nevěnujeme již životu tolik zájmu, aby nám jeho jedy činily radost. Porovnejme jen nayzájem spojime-li všejší krajinosti: chápání a přijímání zážitků v časném mládí a usavené přijímání jevů života v pozdním stáří. Pomyslete, jak mnoho zkumání s takovými věcmi souvisí".

Přičina takové předčasné únavy je v dnešním výchovatelství, které podává vyučovací látku jen jako vspomínu, která zůstane věset v hlavě jakožto vědění pro náměta nemuze jako hodněty k činném uchopení údy, vědění, které již mladé lidi činí stáleckými. Zde je skryt významný zákon, pravil Rudolf Steiner. Člověk je dvojitá bytost, což je vyjádřeno již v tvaru jeho těla přihlížme-li anatomico-fisiologicky ke stavbě hlavy a ke stavbě ostatního organismu. Pro hlavu mohlo by se - pozorováno zvenčí - použít darvinistické descendenční teorie, ale touto naukou o původu nedal by se pochopiti vývoj s tvar organismu rytmického a vývoj údu. U těch se jedná o novější tvar než u hlavy, kterou je nutno odvozovat z nejstarších organismů. To ostatní k tomu přirostle později.

Pozorováno z tohoto hlediska ujasní se hned proč poukazuje Rudolf Steiner na to, že tvar hlavy dnešního člověka připomíná jeho dřívější vtělení, kdežto ostatní organismus dnešního člověka je připravou pro vtělení příští.

Zde nemůžeme líčit nauku o proměnách, kterou Rudolf Steiner vědecky podrobně vytvořil /již jsme o tom v tomto týdeníku pojednávali častěji/, ale poukázat jenom na působení této dvojnosti lidského organismu, která se fyzicky tak jasně ukazuje.

"A následkem jest", praví Rudolf Steiner, "že v této dvojnosti stojíme také svým duchovním životem, který se ovšem vyvíjí v podmírkách tělesnosti. Máme nejen organický vývoj hlavy a vývoj ostatního organismu, ale máme také dvě různá tempa, dvě různé rychlosti svého duševního vývoje. Vývoj naší hlavy jde totiž poměrně rychle a vývoj, kterým se vytváří ostatní organismus - chci jej nazvat vývojem srdce - jde poměrně pomaleji, asi 3x až 4x. Vývoj hlavy je ukončen již s dvacátními lety; pokud se týče hlavy, jsme všichni ve dvaceti letech již starci. A jen proto, že od ostatního organismu přichází neustále osvěžení, od organismu, který se vyvíjí třikrát až čtyřikrát pomaleji, žijeme přijatelným způsobem dále.

Tato rozdvojenost mezi hlavou a srdcem má nyní pro výchovu největší význam, který nebyl dosud prohlédnut a nebyl naň brán zretelem. /Mimo pedagogiku založenou Rudolfem Steinерem/.

Hlava může ovšem v dětství a mládí přijmouti plno vědění. Na tom sročívá poměrně lehké učení. Ale osvědčí se to ze zdarem jen tehdy, může-li být stále obnovováno. Musí být zapojeno do pomalejšího chodu vývoje ostatních orgánů, vývoje srdce.

Je-li výchova taková, jaká je v naší době, kdy výchova i vyučování přihlížeji jen k vývoji hlavy, má to za následek - poněvadž ve vyučování a výchově se dostává práv jen hlavě -, že se hlava vzdálí do pomalejšího běhu ostatního vývoje jako mrtvý organismus, že zdržuje vývoj ostatního organismu a že lidé duševně brzy zestárnu.

Aby se tomu zabránilo, měli by stárnoucí lidé, když se neří do zážitků svého mládí, s láskou pohlížet "na každý pohyb ruky, na každou jednotlivou poznámku, na zvuk hlasu, na proniknutí citem toho, co jim bylo v dětství poskytováno" a pocítovati to tak, aby z toho byl stále obnovující zdroj mládí".

Taková pedagogika musela by podle toho - dbajíc na odlišné tempa vývoje hlavy a srdce - nechat proniknout vyučování uměleckým živlím, v prvních školních letech zvláště náladou a atmosférou pochádek, psaním, jež se vyvíjí z malování, mluvením, spojeným s eurytmii.

"Hlavě smíme dávat nejen to, co jest určeno jen pro ni /látku vědění/, ale musíme jí dávat i to, z čeho ostatní organismus může stále znova a znova čerpati po celý život osvěžující síly".

A při tom šlo by především o výchovu a volbu učitelů. Při zkouškách mělo by se méně hledět na to, co učitelé "natlukou" do hlavy, než na te, zda-li vůbec mohou vytvořit si srdečný poměr k dětem.

"Zkouškou nemělo by se zkoušet vědění, ale mělo by se poznati, jak silně a mnoho jest dotyčný "člověkem".

Z tohoto hlediska je nutné chápát poznámku Rudolfa Steinera, že učitel, který na cestě do školy, do své třídy, myslí na svézemřelé učitele, kterí mu dříve pomáhali a kterým je vděčný, může dětem dát i vůbec. Děti pak jeho vyučování naslouchají bezděčně jinak.

A nyní přišel Rudolf Steiner zase na onu náladu nikdy neochabující životní naděje, která může učiniti poměr mezi živými a zesnulými tak plodným pro celý kulturní vývoj.

"...Docela zdravě prožitý život vedou k tomu, že když zestárneme, chtít vždycky znova svěže začít každý den tohoto života. Není zdravé myslit ve stáří: díky Bohu, že mám život za sebou. Zdravé je, můžeme-li si říci: Chtěl bych, když je mi teď 40 nebo 50 let, jít i hned zase napět a prodělávat to znova. A je zdravé, když se moudrostí učíme utěsit nad tím, že to nemůžeme provést v tomto životě, ale opraveným způsobem v jiném životě. To je něco zdravého: nechtít vůbec nic postrádat ze všeho, co jsme prožili a je-li k tomu potřeba moudrosti, nechtít to v tomto životě, ale umět čekat na následující.

"To jest důvěra stavěná na správné důvěře v život a na živé uchování naději".

Vděčnost vůči životu, důvěra ke zkušenostem života, intimní pocit působnosti a schopnost stále znova obnovovat životní naděje, jsou však zároveň také etické podněty zakládající nejlepší sociální etiku.

Goetheanum, 7. května 1950

PRAVOVNÍ MATERIÁLY KE SCÉNÁŘI

Vývoj železniční sítě na území ČSSR

Koněspřežná dráha Budějovice-Lince uvedena do provozu r.1832. V roce 1872 přebudována na lokomotivní trať.

Pražsko-plzeňská železniční společnost uvedla r.1830 do provozu koněspřežnou dráhu Praha /Bruska/ -Lány. V roce 1833 pak přidala úsek z Lán k pile na Brejli v polosí Píně do hlavního skladistě dřeva v křivoklátských lesů hraběte Fürstenberka. 1838 prodloužena k potoku Klíčava, ze stanice Výhýbka pak vybudována odbočka do Buštěhradu /odvaz uhlí/. 1843 přepraveno do Prahy po této trati 400.000 q zboží, z toho 9/10 dříví, necelá 1/10 uhlí, nepatrně stavebního kamene. V roce 1863 přestavěna na parostrojní.

Třetí a poslední koněspřežná dráha vedla z Bratislavы do Trnavy, poté do Sereďu. 1840 otevřena do Sv.Jura, 1846 až do Sereďu. Již první rok přepraveno přes 1.000.000 q zboží a přes 100.000 osob. 1872 přestavěna na parostrojní.

1836 dostal bankovní dům Rothschildů koncesi od Ferdinanda I ke stavbě dráhy nazvané později Severní dráha císaře Ferdinanda /Halič-Morava-Vídeň-Terst/. 1836 byly již v provozu 2 anglické železnice /Stockton-Darlington od r.1825 a Liverpool-Manchester od r.1829/, dále v Německu Norimberk-Fürth a v Belgii Brusel-Malines /Mencheln/. 1836 začal bankovní dům Rothschildů stavbu, 1837 již zkoušení jízdy mezi Floridsdorferem a Wagramem. 1838 veřejné jízdy se šesti anglickými lokomotivami z Brna do Rajhradu a zpět. 1839 první přímý vlak z Vídně do Brna /za ním ještě ověnčené další tři s 800 cestujícími/. 1841 první vlak do Přerova a Olomouce /z Vídně/, kam byla postavena z Přerova odbočka. 1842 trať vybudována až do Lipníka nad Bečvou. V té době však již byl stavební kapitál společnosti /16.000.000 zlatých/ vyčerpán. Stavby se proto později ujal stát. 1847 dobudována železnice do Bohumína, 1848 do Annaberku, kde se připojila na pruské železnice.

Z počátku se v lokomotivách topilo pouze dřívím z Beskyd a Jeseníků, a při provozu byly časté nehody. R.1865 však dosáhla přeprava na této trati již 2 mil. tun zboží, což byl čtyřicetinásobek původního odhadu.

V roce 1842 začala stavba železnice na Prahu, nejprve úsek Olomouc-Zábřeh, postupně další úseky. Na 250 km dlouhé trati pracovalo "20.000" "trhanů" a italskí specialisté-tuneláři. V r.1845 vjel triumfálně první vlak z Olomouce do Prahy.

V r.1849 zahájen provoz na dráze Brno-Č.Třebová.

V r.1851 dokončena dráha Praha-Podmokly a Dolní Grunt na saské hranici. V r.1848 dokončena ~~xxii~~ odbočná trať Severní dráhy císaře Ferdinanda z Gänserndorfu přes Marchegg do Prešpurku.

R.1846 postavena soukromou Uherskou ústřední drahou úsek Pešt-Vácov. R.1849 zakoupil tuto dráhu stát a 1850 dokončil trať z Váceva přes Nové Zámky do Prešpurku.

Do r.1848 stála výstavba drah stát 46 mil.zlatých, dalších 10tisíc km podle plánu ústřední opevňovací komise z roku 1854 si již nemohl stát dovolit. Proto vyšel r.1854 nový koncesní zákon, který dával soukromým podnikatelům značné výsadby, především státní záruku na nejménší výnos z vloženého kapitálu. 1855 prodal pak stát všechny své železnice za pouhých 200 mil.franků nově utvořené společnosti státní dráhy /kapitál a vedení převážně francouzské/. V této době se stavěly hlavně uhelné trati, jakýsi "běh za uhlím" pro věčně nenasytná topeniště lokomotiv.

Stav výstavby železnic do roku 1865

- 1828-32 - Linec-Č.Budějovice /koněspřežná dráha/
1839 - Brno-Břeclav
1840 - Bratislava-Sv.Jur /koněspřežná dráha/
1841 - Břeclav-Přerov
1842 - Přerov-Lipník nad Bečvou
1845 - Přerov-Olomouc-Č.Třebová-Pardubice-Praha
1846 - Sv.Jur-Trnava-Sered /korčspřežná dráha/
1847 - Lipník nad Bečvou-Sviatík-Bohumín a dále na Krakov
1848 - Vídeň-Bratislava
1849 - Č.Třebová-Brno
1850 - Bratislava-Budapest
1851 - Praha-Podmokly
1855 - Opava-Svinov
- uhlína odběžka Rosice-Brno
1856 - uhlína dráha Praha-Kralupy
1857 - Pardubice-Jaroměř /s uhlína odběžkou z 1859 do Svatohovic/
1858 - Teplice-Ústí /uhlína dráha/, v. Ústí připojení na Sev.dráhu
- Jaroměř-Turnov
1859 - Turnov-Liberec-Hrád k nad Nisou a dále do Německa
1860 - Potiská dráha z jihu Uher do Košic
1861 - Brod nad Lesy/připoj do Německa/-Plzeň /od 1863 uhlína odběžka
z Plzeň do Bratislav/
1862 - Plzeň-Praha /Smíchov/. Celá trať až do Brodu nad lesy se nazý-
vala Česká západní dráha.
1863 - Buštěhradská železnice Praha /Bruska/-Kladno-Lány
1865 - Aš-Cheb-Františkovy Lázně-Plesná /na obou stranách připoje
do Německa
Turnovsko-Kralupsko-pražská dráha. Vedla z Kralup jako spojka
ba jiho-severoněmeckou spojovací dráhu

Mimo to již v roce 1865 existovala trať Chomutov-Most.

Další vývoj: 1867 prodloužena dráha Ústí-Teplice do Duchcova, 1870
až do Chomutova.

R.1877 vyšel zákon, který dával státu právo na převzetí neprosperu i-
cích drah do nucené státní správy.

Kolem r.1900 bylo z dnešních 13.120 km tratí vybudováno již přes
11.000, v roce 1918 asi 15.000.

K vývoji hromadné městské dopravy

- 1830 - zahájil Jakub Chocenský provoz omnibusy mezi Staroměstským a
Malostranským náměstím, téhož roku ji však pro nedostatek
cestujících sestavil.
1845 - povožník Wurm zahájil dopravu z Malé Strany k divadlu v Růžové
ulici. Pro nedostatek sájmu se ani on neudržel.
1870 - Společnost Donát, Redemacher a spol. zahájila omnibusovou dopra-
vu Karlín-Malá Strana-Smíchov nádraží. Tato linka se již ujala,
společnost měla 8 vozů, každý pro 20 osob.
1869 - v Brně uvedena do provozu první koňka o délce 8 km. Králov
Pole-nádraží-Staré Brno-Pisárky
1873 - vznikla První pražská společnost pro omnibusy, která měla 6
vozů. Pak až do zavedení koňské dráhy omnibusových linek při-
bývalo. Téhož roku hrabě Kinský a podnikatel Kollmann uvedli
do provozu koňku od karlínské Invalidovny k nádraží Smíchov.
1875 - koncesi koňky převzal belgián Otlet. Téhož roku vznikla trať
z Karlína k Letenskému mostu císaře Ferdinanda.
1883 - zanikl zbytek omnibusové dopravy, koňky v Praze již měly asi
20 km tratí., 112 vozů, 375 koní a přepravily za rok 4.000.000

- osob, 1891 přes 7.000.000 osob.
- 1884 - v Brně uvedena do provozu první parostrojní pouliční dráha
- 1891 - v Praze první tramvajovou linku uvedl do provozu Křížík.
Vedla od horní stanice lanové dráhy na Letnou Ovaneckou ulici ke vchodu do Královské obory
- 1905 - zrušena poslední koňka, která vedla od Křížovníku přes Karlův most na Malostranské náměstí.

K vývoji jízdních kol

1649 v Německu a 1693 ve Francii sestrojen jednoduchý vozík na nožní pohon /čtyřkolový/. Podobné se objevily občas i v následujícím století /1752 v Rusku, 1761 v Anglii/.

Až koncem 18. století říšel někdo na myšlenku sestrojení desky s dvěma koly. Zrodil se tak předchůdce jízdního kola - rychlochod. na jaře 1790 slavnostně předvedl tuto koloběžku mladý hrabě Sivrac. V kaštanové aleji řad Palais Royal se se svým vozidlem rozběhl, prudce se odrazil a skočil do sedla. Vezl se dobrých 10 m. Rychlochod však neměl šlapadla ani řídítka.

1801 projel ruský nevolník Artamonov trať Verhoturie u Permu na Urále do Petrohradu na dvojkolovém vozidle s velkým předním kolem se šlapadly. Car ho za to odměnil a osvobodil od nevolnictví. Zlepšený rychlochod se však používal ještě dlouho. Nejprve se na dřevěných kolech objevily železné obrubě, potom držadla /se zařízením na odháněcí psí/ a konec otáčivá řídítka /vynalezl je Karl von Drais z Karlsruhe - francouzi tento rychlochod nazvali dresinou/. Stále se však odráželo nohama od zeme. Dresina se užela až do poloviny devatenáctého století.

1861 se paru Brunelovi, francouzskému kleboučníku, drezina porouchala a dal si ji opravit k Pierru Michauxovi, výrobci kočárů. Syn Ernest dostal skvělý nápad a namontoval na řední kolo šlapadla. Na toto zlepšení sice říšlo předtím již více lidí /1839 angličan Kirkpatrick Macmillan, 1844 němec Gottlieb Milius, 1853 němec Fischer/, vynález se však ujal až po roce 1861. Malé přední kolečko však nedovolovalo větší rychlosť a tak bylo postupně zvětšováno. Toto vozidlo pak dostalo přiléhavý název - kočitřas. Postupně dosáhlo přední kolo až 1.80 m. Jeden americký novinář se nedávno na takovém kole svezl. Napsal: Jízda byla povznášející, už i proto, že jsem měl hlavu téměř dva a půl metru vysoko... Pochopil jsem, proč první "bezpečnostní" bicykly s nízkým kočárem a pohtem na řetěz neměly hned úspěch"

Nový model s řetězovým převodem sestrojili roku 1879 v Anglii, bicykly s vysokým předním kolem pak byly postupně vytlačovány.

1887 vynalezl Dunlop pneumatiku.

Koncem devatenáctého století se kola začala vyrábět v továrnách /nejprve firma Rover v Anglii, ještě koncem století se začala vyrábět i v Praze a využíela se do celého Rakouska-Uherska/

1825 první zápolení na rychlochodu /pořadatel Karl von Drais/

První cyklistické závody se uskutečnily r. 1869 na trati z Rouenu do Paříže /růmerná rychlosť minula 11 km v hodině/.

HOTEL KALIFORNIE

Z LP desky skupiny The Eagles "Hotel California", která vyšla roku 1976. Složil Don Felder, Don Henley a Glenn Frey.

Šel jsem tmavou, opuštěnou silnicí,
ve vlasech měl jsem chladný vítr
a ve vzduchu vznášely se teplé vůně,
v dálí před sebou náhle spatřil jsem třpytivé světlo,
hlava počala téžkaout mi a zrak se zakalil,
bylo již třeba myslit na nocleh.

Stála tam v domovních dveřích,
zaslechl jsem též misijní zvon
a pro sebe jsem si pomyslil:
tohle by mohlo být nebe či peklo.
Pak rozsvítila svíčku a ukázala mi cestu,
z chodby jsem zaslechl hlasy,
myslím, že říkaly...

Buď vítán v hotelu Kalifornie,
je to příjemné místo /je to příjemná tvář/,
tady nalezneš velný pekoucí kdykoliv.

Její mysl byla pokračovaná jako řepka, ve vlasech měla
stužku a okolo spoustu hezkých chlapců, kterým říkala
přátelé.
Ti všechni tančili na dvoře v ladkém letním potu,
někteří na tanec se rozpomínali, jiní se pokoušeli
zapomenout.

Zavolal jsem pak vrchního.
"Přineste mi, prosím vás, mé víno",
on řekl "v takové náladě jsem zde
byli naposled v roce devětašedesát".
A z velké délky stále bylo slyšet hlasy,
probouzely mne uprostřed noci,
slyšel jsem je říkat...

Buď vítán v hotelu Kalifornie,
je to příjemné místo, /je to příjemná tvář/,
jaké je to pěkné překvapení,
nezapomeň si všeck vztít sebou svá alibi.

Na stropě zrcadla, růžové šampanské v ledu
a ona řekla: "všechni jsme zde jen vězni vlastního nápadu".
V paneských komnatách se všechni shromáždili k oslavě,
noži v očele bestii bedali,
zabit jí však nesvedli.

Polední věc na kterou si všpomínám
byl můj běh ke dveřím.
Musel jsem najít cestu spět
na místo, kde jsem byl dřív.
"Odpočiň si" řekl mi recepční
"jáme naprogramováni na příjem.
Odhlásit můžeš se kdykoliv budeš chtít,
nikdy však nedokážeš odejít".

PŘÍBĚHY Z TOPOGRAFICKÝCH OCEÁNU

/Tales from the topographic oceans/

Ukázka textu z LP desky skupiny YES z roku 1973 /přel.V.Faktor/

Úvod k desce od Jona Andersona /skupinu dále tvoří Steve Howe, Chris Squire, Rick Wakeman, Alan White/:

Byli jsme na nájezdu v Tokyu a před večerním koncertem jsem měl v hotelovém pokoji několik minut pro sebe. Hlitoval jsem si v "Autobiografii jogina" od Paramahansy Yoganandy a tu mne naujala půdruhá poznámka pod čarou na straně 83. Popisovala čtyři části šastrických spisů, které pokrývají všechny aspekty náboženství, sociálního života, medicíny, hudby, architektury a umění. Již delší dobu jsem pátral po tématu kompozice velkého rossahu. Šastry se mi svou povahou zdály tak pozitivní, že jsem si dokázal vizuálně představit čtyři části skladby na nich vybudované. Potom v únoru, o osm měsíců později, jsem svůj koncept uskutečnil touto nahrávkou.

Zatímco jsem byl stále ještě na nájezdu, nejdříve v Austrálii a potom ve spojených Státech, mluvil jsem o svém nápadu často se Stevem. I jemu se nápad zalíbil a tak jsme ve dvou u svíček v hotelových pokojích začali na věci pracovat. V Savannah v Georgii se během šestihodinového sezení, které se protáhlo až do sedmé hodiny ranní, věci velmi rychle vyjasnily. Vypracovali jsme vokální, lyrický a instrumentální základ všech čtyř částí. Byl to magický zážitek, který nás na několik dní zepla vyšperpal. Během dalších pěti měsíců, které jsme potřebovali k vydání desky, přidali i Chris, Rick a Alan velmi důležité příspěvky.

První část: Shruti, zjevená božská věda, může být přirovnána k stále otevřené květině z které se vynořují prosté pravdy, které zkoumají spletitosti a magii minulosti a upozorňují nás, že bychom neměli zapomenout píseň, která nám byla zanechána k tomu, aby onom ji naslouchali. Znalost Boha je stálejší a čistým hledáním.

Druhá část: Suritis, rozpominání se na všechny naše myšlenky, dojmy, zálosti a obavy, se vyvíjelo po miliony let. To, co k němu můžeme vztahovat, je naše vlastní minulost, naš vlastní život, naše vlastní dějiny. Zde je to známostě Rickova klávesnice, která cítíva příliv a odliv i hlesy oka naší mysli: topografický oceán. S nadějí bychom si měli uvědomit, že dané body v base nejsou tak významné jako povaha toho, co se vtisklo do naší mysli i to, jak je to v ní udržováno a používáno.

Třetí část: Puranas, starověk, zkoumá minulost ještě dále, až za bod rozpominání. Zde je Steveho kytara stěžejní funkci v zaostřování reflekcí na krásy a poklady ztracených civilizací. Indové, Číňané, středoafricani, Atlantové a jiné národy zanechaly po sobě nemírný poklad znalosti.

Čtvrtá část: Tantra, rituál, sedm poznámek o tom, jak se naučit svobodě a jak poznat rituál života. Život je bojem moní zdroji slunce a čisté lásky. Alan a Chris představují a plenářejí tuto bitvu, z které vychází ven zářej pozitivní. Nous sommes du soleil, uvědomujeme si, že jsme ze slunce.

Část I: ZJLZENÁ BOŽSKÁ VĚDA

TAHACÍ ZA SVITÁNÍ

Světelný rozblesk, prostírající se mezi tichem a nabídnutými prameny
Stíhaný uprostřed splývání zásraků v zapomenutých, setva zahlednutých
okamžicích, zbarvený na pastvinách nadějí, na které vrhají tančící
listy kouzlo vybídnutí, obveselující, ale v myšlence skutečný.
Uprochli jsme z mořského celku.

Rozblesk myšlení, přenášený dennimi okamžiky, prohledávající zemi, odkryvající chodby času vyvolávající výpominky.

Rozpojený, ale nikoliv bezúčelný, dychtící po proniknutí, nabízí spojení se sebeutiteli ostré a něžné lásky v okamžiku, kdy se vyneseme nad něm: Vzdálený obraz.

Rozblesk nabi meci, z které se těšíme při sestupu tak rychlém jako zneužity výraz, jako jedinečnost vyučování lásky, jako odkrytí pronásledující vášné, která nás zahání do ústraní, a náhle jsme vytančili z očámu.

Rozblesk lásky nám posílá barvy probuzení uprostřed tcho, co nechce následovat, jsou to jen nápěvy rozdílné desky.

Články žotavu se rozepínají při našem nekoněném laskání svobody věčného života.

Promluv k vyvolávači slunečního jasu,
k jemnému hybateli mého vzdáleného léta.

Nápěv jsem vyplkl, nikdy však nespátril tu tvář,
že jsem naslechl, ale nic nerazoval,
pokusil jsem se promluvit. Nikdy však neztratil jsem své místo.

Přidělil jsem roli zásraku vydávajícímu se za světlo dne,
ztracené v paprsku světla,
pokusil jsem se uvidět, a zvuk náhle začal znít.

Co stalo se s písni, kterou jsme dříve tak dobře znali,
a která slibovala nám okamžiky chycené zásrakem?
Celý život musel jsem čekat na tento okamžik, okamžik.

Bálemejte budoucnost za právě počaté krásy,
světlo, z kterým jsme byli za jedno,
naplňující rávny tekutiny ve slunci.

A v okamžiku, kdy náš svět vyplnil oblohu
nám magie otevřela oči,
aby hedovaly na pokladu, který uvcinil náš podivný vynález.

Co nastalo se zásraky, o kterých jsme kdysi tak dobře věděli?
Jit jsem napomněli co se přihodilo, te můžeme říci s ji-totou.
Celý život jsme museli čekat na tento okamžik, okamžik, okamžik.

Pohyb světla hvězd. Kupředu uvolněné důvody,
nejvyšší důha, období sluneční sroty,
důvody květu života.

Mikají mi, že se pohybují rychle,
nemohu však uvěřit, že to lze pocítit,
tam je však někdo, kdo vám to dokáže sdělit,
uprostřed těžkého úkolu se rozhližíme kolem a jsme s ním za jedno.

Ocitneme se pak nad nejvyššími stromy,
nocháme je snášilit les,
naše splynutí by mělo rávno určitě myšlenky domá.

